

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 2540 van 9 oktober 2007
in de zaak X/ IIdde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIdde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Kongolese nationaliteit, op 8 oktober 2007 heeft ingediend om “de hervorming” of de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de beslissing tot teruggedrijving van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken van 5 oktober 2007 en van de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats van 5 oktober 2007 en om voorlopige maatregelen te vorderen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2007 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 oktober 2007 om 16 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. YA MUTWALE MITONGA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

Gelet op titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoekende partij kwam op 26 januari 1993 naar België en diende een asielverzoek in. Bij arrest van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, van 16 oktober 1998, werd het asielverzoek afgewezen.

1.2. Op 2 juli 1999 trad verzoekende partij in het huwelijk met een vrouw van Belgische nationaliteit.

1.3. Verzoekende partij werd in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Dit document was geldig tot 24 november 2007.

1.4. Op 9 april 2006 verliet verzoekende partij het Belgisch grondgebied.

1.5. Verzoekende partij arriveerde op 5 oktober 2007 op de nationale luchthaven te Zaventem. Bij nazicht in het rijksregister werd vastgesteld dat verzoekende partij was afgeschreven sedert 8 november 2006.

1.6. Aan verzoekende partij werd op 5 oktober 2007 een beslissing tot teruggrijving betekend op basis van artikel 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De motivering van de beslissing luidt als volgt:

“(…)

Niet in het bezit van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van het verblijf blijken (artikel 3, eerste lid, 3°)

Het (de) volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: betrokkene verklaart terug naar België te komen op basis van de Identiteitskaart voor Vreemdelingen met nummer X, geldig van 23.02.2006 tot 24.11.2007.

Uit de uitreisstempel dd. 09.04.2006 in het nationaal paspoort van betrokkene blijkt dat hij / zij het grondgebied verlaten heeft sedert méér dan 1 jaar. Na een afwezigheid van meer dan 1 jaar wenst betrokkene terug het Rijk te betreden.

Artikel 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geeft de vreemdeling die houder is van een Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en die het land verlaat, gedurende één jaar het recht op terugkeer in het Koninkrijk.

(…)”

Aan verzoekende partij werd, op 5 oktober 2007, tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats betekend.

De motivering van deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Aangezien de teruggrijving van X niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en betrokkene steeds ter beschikking moet zijn van de vervoerder, die verplicht is de teruggrijving zo snel mogelijk te realiseren, wordt het noodzakelijk geacht betrokkene vast te houden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats om de teruggrijving te waarborgen.

In uitvoering van bovengenoemd artikel 74/5, § 1, 1, 1° van de wet van 15 december 1980, wordt beslist de betrokkene vast te houden te Brussels Airport-INAD's centrum in de internationale zone.

(…)”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep:

2.1. Ingevolge artikel 71, tweede lid, van de Vreemdelingenwet is een beslissing genomen in toepassing van 74/5 van dezelfde wet enkel aanvechtbaar bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van de plaats van vasthouding. In de mate dat de vordering gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onbevoegd.

2.2. Verzoekende partij vraagt om “in volle rechtsmacht” te oordelen over voorliggend beroep.

Overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet dient de Raad uitspraak te doen als annulatierechter over een beroep dat wordt ingesteld tegen een beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken houdende een teruggrijving. De wetgever heeft uitdrukkelijk uitgesloten dat de Raad, een ruimere toetsing zou doorvoeren (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St.*, Kamer, 2005-06, nr. 51/2479-011, 40.). Een behandeling in volle rechtsmacht van huidig beroep is wettelijk niet toegestaan, zodat de vraag van verzoekende partij niet kan ingewilligd worden.

2.3. Wat betreft het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot teruggrijving merkt de Raad op dat overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Artikel 32, 2°, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) stelt evenzeer dat het verzoekschrift tot schorsing een uiteenzetting van de feiten dient te omvatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de verzoekende partij een moeilijk te herstellen nadeel kan berokkenen.

Beide bepalingen dienen zo te worden geïnterpreteerd dat verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen nadeel ondergaat of kan ondergaan (R.v.St, nr. 100.400, 26 oktober 2001). Het moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Verzoekende partij omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel door te stellen dat zij indien zij wordt teruggedreven naar haar land, dit gevolgen zal hebben voor haar leven en gezinscel, rekening houdende met haar in België ontwikkelde vriendschapsbanden en haar inzet in het sociaal leven.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, na een afwezigheid van meer dan één jaar, poogt om het Rijk binnen te komen. Artikel 19, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling wiens afwezigheid langer duurt dan één jaar tot een terugkeer in het Rijk kan

worden gemachtigd. Artikel 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt in dit verband dat de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning het recht op terugkeer kan uitoefenen, na een afwezigheid van meer dan één jaar, indien hij voor zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en terug te keren. Het is niet betwist dat verzoekende partij heeft nagelaten om voor zijn vertrek aan deze reglementaire bepaling te voldoen. Aangezien verzoekende partij heeft nagelaten de nodige stappen te ondernemen bij het gemeentebestuur, is het aangevoerde nadeel bijgevolg geheel aan haar eigen handelen te wijten en vloeit het niet rechtstreeks voort uit de bestreden beslissing. Daarnaast toont verzoekende partij, prima facie, ook niet aan dat haar gezinsleven in het gedrang komt nu zij zelf aanvoert, in het verzoekschrift, dat zij in Kongo een relatie heeft met een vrouw en dat uit deze relatie een kind geboren werd. Tevens sluit de bestreden beslissing niet uit dat verzoekende partij zich in regel stelt met de Belgische verblijfsreglementering om alsnog tot een verblijf toegelaten of gemachtigd te worden.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal veroorzaken.

De vaststelling dat er is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden als bepaald in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

2.4. In zoverre het beroep strekt tot het bevelen van een voorlopige maatregel, is deze vordering niet overeenkomstig artikel 44, eerste lid van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – dat een overname is van artikel 9, eerste lid, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen – ingediend bij afzonderlijk verzoekschrift. In de mate dat de vordering strekt tot het bevelen van een voorlopige maatregel dient zij als onontvankelijk beschouwd te worden (R.v.St., nr. 83.994, 9 december 1999; R.v.St., nr. 101.243, 28 november 2001; R.v.St., nr. 127.133, 19 januari 2004; R.v.St., nr. 148.375, 26 augustus 2005). Daarnaast volgt de vordering tot het bevelen van een voorlopige maatregel het lot van de vordering tot schorsing die te dezen wordt verworpen, zodat de accessoire vordering om die reden alleen al niet ontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend en zeven door:

dhr. DE BOECK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. DE COOMAN,	hoofdgriffier.

De griffier,

C. DE COOMAN.

De voorzitter,

G. DE BOECK.